

Minulla on aina ollut tapana aiheuttaa hämmennystä. Kahdeksanvuotiaana menin ulos toppahaalareissa. Silloin oli hellettä kolmekymmentä astetta. Jäin seisomaan keskelle pihaa ja tarkkailin ohikulkevien ihmisten ilmeitä. Osa heistä pysähtyi ja kysyi, oliko minulla kaikki hyvin. Osa jatkoi matkaansa, vauhtiaan kiihdyttäen. Silloin ymmärsin, että olen taiteilija. Lähes kaikki ystäväni ovat lähihoitajia tai kosmetologeja. Hyviä ihmisiä. Sellaisia, jotka valmistuvat ajallaan eivätkä tuota pettymyksiä appivanhemmilleen. Tänään kävin äidin luona ja itkin. Sitä, etten pysty tähän. Elämään. Että se on liian vaikeaa minulle. Äiti sanoi, että poikkeaa. Naapurin lehmät ovat poikineet. Kun palaan TE-toimiston kurssilta, äiti seisoo rappukäytävässä pärekori käsivarrellaan ja iskee pöytään pullollisen ternimaitoa. Vitamiineja ja vasta-aineita. Kyllä se siitä. Silmäilen kirjajhylyssä olevia Kailaan ja Meriluodon runoja. Siinä on minun korkeakouluni. Linnan juhliinkaan ei ole tullut kutsua, vaikka olen yrittänyt aina kehua Niinistöä naistenlehtien haastatteluissa. Ja Lennua. Siinä on sitten mainio koira, vaikka ruma onkin. Usein rumat ovat mainioita. Eniten minua ärsyttävät suomenruotsalaiset. Jos Kerstinille tulee syöpä, hän kohauttaa olkiaan ja toteaa: "Sommaren är kort." Sellainen positiivisuus on valehtelua. Asetun koneen ääreen, täytän toisella kädellä työvoimatoimiston ilmoitusta ja selaan toisella Facebookkia. Kavereille sanon, että viimeistelen uutta romaania. Se ilmestyy ensi keväänä. Osoitan WSOY:n mainosta todisteeksi. Kahvi tippuu. Hyvä niin. Psykiatriselle on jonoa. Soitan muutamia puheluita ja lähden kaupungille hoitamaan asioita. Yritän unohtaa, että kello on puoli kaksitoista. Että tämä on eläkeläisten kauppareissuaika. Kari pääsee neljältä töistä. Minä en pääse koskaan. Työt vyöryvät sänkyyn. Hyppivät silmille, vaikka puristan ne visusti kiinni. Ja silti olen väärällä tavalla aktiivinen. Velvollisuudet – jostain ne aina iskevät. Kuvittelen, että olen kahvilla kirjan päähenkilön luona. Sielläkin juurutaan, etten saa mitään aikaiseksi. Heillä on kuulemma tylsää. Olen poissaoleva ja itsekeskeinen. Perkele! Ei ole minun velvollisuuteni viihdyttää heitä. Lähden pois ovet paukkuen. Vilkaisen kelloa, se on virhe. Viisarit näyttävät lohduttomilta. Kari nousee muutaman tunnin kuluttua. Enää ei kannata yrittää saada unen päästä kiinni. Nousen ylös ja keitän kahvit. Kannettava kummitelee olohuoneen sohvalle. Lähestyn sitä varpaillani kuin väkivaltaista alkoholista. Avaan kannen. Sormeni jää pyörimään virtanapin päälle. Mitä jos sitä vain aloittaisi? Kirjoittaisi aluksi vain muutaman sanan. Muutama riittää. Avaan Word-tiedoston. Valkoinen tyhjyys räpähtää silmille. Juuri kun olen aloittamassa, kuulen kriitikoiden naurun. Joku iskee reittäen kädellään. Näen heidät illanistujaisissa, viinilasillisten äärellä. Pian hekin kyseenalaistavat ammattitaitoni ja ehdottavat sanapajaa. Säpsähdän, kun Helsingin Sanomat kolahtaa postiluukusta. On asioita, joihin ei koskaan totu. Otan yhden Diapamin, jonka jälkeen selaan kulttuurisivut. Ei mitään. Ei taaskaan. Kari kömpii esiin makuuhuoneesta ja raapii päätään. – Mitä sä tähän aikaan oot hereillä? – Ne on unohtanu mut. – Ketkä? – Siitä Liukkosesta oli etusivun juttu. Kari tulee luokseni ja halaa. Tuntuu turvallisemmalta. Hetken. Välillä toivon, ettei Karikaan kävisi töissä. Että lojuisimme yöpaidoissa pitkälle iltapäivään ja ahmisimme Netflixistä kokonaisia tuotantokausia. Silloin voisi jakaa sääliittävyyden tasan kummallekin kuin merkkarit. Siksi mieluummin siivoan, kun kirjoittaminen ei suju. Joskus imuroin kolme kertaa peräkkäin. Silloin voi sentään kokea tehneensä jotain. Olen hankala ihminen. Sen vaistoa tunnelmasta. Loppuillasta kaikki ovat keksineet itselleen kiireellistä menoa. Kari sanoo, että puhun liikaa itsestäni. Ja kirjoittamisesta. Minkäs teet, kun kaikki muut ovat tavallisia. Töissä kahdeksasta neljään. Sen jälkeen he hakevat lapset tarhasta ja kускаavat heitä harrastuksiin. Sullovat viikon ruokaostokset Toyotan takakonttiin ja kurvaavat Ullanlinnaa tai Munkkiniemeen. Ihmisystävälliselle alueelle. Sisustavat jugendtalojaan desing-jakkaroilla ja päivittävät Instagramiin kuvia, joissa lusikoidaan chilisuklaakeittoa ja hymyillään. Kaikilla ei ole mahdollisuutta lukea Dostojevskin Idioottia ja juoda punaviiniä ennen puolta päivää. Yritän olla normaali. Kiipeän tuuletusparvekkeelle ja katselen alas. Ymmärrän, että minulla on vaihtoehtoja. Itsemurha tai apuraha. Taiteilijaeläkkeestä en edes haaveile. En ole kuuluisa, vaikka joku mies istuu rappukäytävässä oveni edessä runkkaamassa ja

hokee nimeäni. Pitää vain odottaa, että isä kuolee. Emme juurikaan puhu, mutta onneksi lapsen oikeus perintöön on hyvin suojattu. Se hyvä puoli taiteilijuudessa on, ettei kukaan kyseenalaista huonoja elämäntapoja. Saa olla vähän alkoholisoitunut. Tai hullu. Kun minulla diagnosoitiin kaksisuuntainen mielialahäiriö, järjestin juhlat ja kutsuin koolle parhaat ystäväni. Joimme kuohuvaa ja kilistelimme. Taiteilijauskottavuuteni on parantunut diagnoosin myötä. Tuntemattomat soittavat minulle aamuviideltä huolestuneita puheluita. Sanon kaikille, että erotkaa. Suomalaisten parisuhteet ovat keskimäärin onnettomia. Täällä miehet ovat vihaisia ja keskivartalolihavia. Juovat viinaa, syövät makkaraa ja pettävät. Keskieurooppalaiset ovat toista maata. Juovat tulematta humalaan ja pettävät jäämättä kiinni. Taiteilijaresidenssi sijaitsee tunnin junamatkan päässä Berliinistä. Erkkeri-ikkunasta näkee suoraan Oderjoelle ja Puolaan. Täydellistä. Jätän kaamosmasennuksen ja Karin Suomeen. Varaan lipun halvimmalle lennolle ja pakkaan tärkeimmät tavarat vedettävään matkalaukkuuni. Matkalaukun kyljessä on tarroja vanhoilta ulkomaanmatkoilta. Raaputan tarrat irti kynnelläni. Jätän kotiavaimen keittiönpöydälle ja kirjoitan lapun jääkaapin oveen. Ihastelen valaistua Museum Junge Kunstia, korkeita holveja ja lasimaalauksia. Pysähdyn Euroopan kauneimmalle pyörätielle. Oderjoki on uusi naapurini. Kaikki tämä on kirjailijalle sopivaa. Tässä kaupungissa ei voi epäonnistua. Tapaan uuden miehen. Dominikin. Syömme jäätelöt rannassa. Joen vesi on matalalla ja aurinko helottaa. Tutustumme puolalaiseen olutvalikoimaan ja huojumme keskiyöllä kortteleiden halki ahtaaseen yksiöni. Tuleva kirjani on liuskoina ympäri asuntoa. Esittelen käteen osuvia kappaleita. Hän ei ymmärrä niistä mitään. Ja juuri siksi hän ymmärtää niistä kaiken. Nauramme huonoille vitseille ja tanssimme. Jätän korkokenkäni jonnekin. Haisemme bigosilta ja vodkalta. Dominik kellahtaa sänkyyni ja riisuu vaatteensa. Hän peittää kyrpänsä Dostojevskin Idiootilla. Hänen mielestään olen loistava. Uskon häntä. Tuuli kompuroi sisään avonaisesta ikkunasta ja tunnen kuinka Heinrich von Kleist hengittää niskani. Olen varma, että minusta kirjoitetaan etusivun juttu. Laura Finska